

REBECCA YARROS

REASON TO BELIEVE

GEGRONDE REDENEN
– Nederlandse editie

Rebecca Yarros

Reason to believe

Gegronde redenen – Nederlandse editie

Vertaling Jacodine van de Velde

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor Aidan,
mijn Hulk, mijn monster,
mijn zombieapocalyps-partner.
Want jij hield je kleine zusje vast
vanaf het moment dat de maatschappelijk werkster
haar in je armen legde,
en je hebt haar niet meer losgelaten.

1.

Knox

Zeven jaar geleden

Ik leunde tegen de koelkast en pakte een paar blikjes goedkope frisdrank. Alcohol was beter geweest - de examenweek was klote - maar no way dat mevrouw Anders dat goed zou vinden.

Ryker? Uiteraard wel. Hij was eenentwintig.

Maar ik was nog een halfjaar lang twintig. Het was de eeuwige vloek van het overslaan van groep vier: ik zat in dezelfde klas als mijn vrienden, maar was altijd een jaar jonger.

‘Hoi Ry, kun je me Vics corsage geven?’ klonk een lichte, vrouwelijke stem achter me.

Mijn hart sloeg een slag over.

Met robotbewegingen pakte ik het doorzichtige doosje met de witte roos van de tweede plank en ging rechtop staan.

Toen ik me langzaam omdraaide, voelde ik in iedere zenuw van mijn lijf hoe haar adem stokte. De aanblik van haar zorgde ervoor dat mijn vingers zich kromden en mijn greep verstrakte om het kwetsbare plastic doosje.

‘Knox.’ Haar ogen werden groot van verbazing en ze sprak mijn naam uit met die ademloze hapering die me altijd weer een stomp in mijn maag bezorgde.

‘Harper,’ antwoordde ik. Op de een of andere manier lukte het

me om het woord uit te spreken zonder mijn tong in te slikken.

‘I-Ik wist niet dat je hier was.’ Haar lange blonde haren waren opgestoken op zo’n bepaalde, losse manier, die erom smeekte er met je handen door te gaan, en haar strapless jurk – in dezelfde blauwgroene kleur als haar ogen – omsloot van top tot teen iedere verdomde ronding van haar lichaam.

Harper was niet langer het kleine meisje dat ons door de brandweerkazerne volgde toen we opgroeiden. Ze was nu achttien. Een volgroeide vrouw op weg naar haar laatste prom.

Ze was tevens het zusje van mijn beste vriend.

Zusje. Dat was precies hoe ik aan haar zou moeten denken, aangezien ik het grootste deel van mijn tienerjaren in dit huis had doorgebracht. Maar mijn gedachten waren allesbehalve broederlijk toen ik bij iedere ademhaling die ze nam het rijzen en dalen van haar borsten volgde. Haar lippen waren vol en glansden, haar huid vlekkeloos en haar wimpers onmogelijk lang. In het afgelopen jaar was ze van mooi – ze was altijd al mooi geweest – veranderd in... prachtig. Écht fucking prachtig.

En ik stond te staren.

Zég iets.

‘Ik ben net vandaag teruggekomen. Met Ryker meegereden.’ Ik schoof de corsage en de blikjes op het aanrecht en leunde ertegenaan, terwijl ik vol in haar zicht een slok nam.

Ik was me niet onbewust van het effect dat ze altijd op me had gehad. O nee, dat was me maar al te bekend, maar ik had mijn handen thuisgehouden om drie redenen. De eerste was dat ik het me niet kon veroorloven Ryker kwaad te maken; hij en onze beste vriend, Bash, waren de enige familie die ik naast oma nog had. De tweede reden? Ik had in deze stad een sociaal en juridisch strafblad van ongeveer een miljoen kilometer lang dat bewees dat ik absoluut niet goed genoeg was om iets anders dan een vriend van haar te zijn. De derde? Ik was vastberaden een hotshotbrandweerman te

worden, een speciaal getrainde brandweerman voor de zwaarste brandscenario's, net zoals onze vaders waren geweest en Bash inmiddels al was. Harper wilde niets met zo'n leven te maken hebben.

Niet dat ik het haar kwalijk kon nemen. Het was nog maar vier jaar geleden dat de Legacy Mountain-brand ons stadje - en onze vaders - in de as had gelegd.

'Juist.' Ze toverde een haperend glimlachje tevoorschijn en schudde haar hoofd. 'Ik bedoel, ik wist dat je thuis was. Ik wist alleen niet dat je in ons huis was.' Ze kromp ineen en haar wangen kleurden rood. 'Niet dat je niet in ons huis zou horen te zijn. Natuurlijk hoor je hier. Je hebt hier altijd zo'n beetje gewoond en je bent altijd welkom. Dat weet je. Je hebt zelfs een sleutel. Ik realiseerde me alleen niet dat je... je weet wel, hier was.' Ze beëindigde haar geratel en vlocht haar vingers voor haar buik ineen.

God, ik had haar gemist. Het had geen zin mijn glimlach te onderdrukken. Ik had dat altijd al heerlijk aan haar gevonden, dat geratel. Tegen alle anderen in ons kleine stadje Legacy, in Colorado, gedroeg Harper zich cool, vol zelfvertrouwen en mondig. Maar wanneer wij ons binnen drie meter van elkaar bevonden, raakte ze van de wijs. Ik moest toegeven, ik vond het leuk dat ik in staat was het mooiste meisje van de stad van de wijs te brengen. De helft van de tijd plaagde ik haar juist óm haar van de wijs te brengen. Ze was de mijne op een manier waarop niemand anders dat was, om nerveus te maken, te ergeren, te beschermen en zelfs te bewonderen... maar nooit om aan te raken.

'Je ziet er prachtig uit.'

'Dank je wel.' Ze streek met haar handen over de hoge, met juweeltjes bedekte taille van haar jurk en liet ze vervolgens op haar heupen rusten. 'Vanavond is de prom.'

'Dat zag ik.'

Ze doorkruiste de keuken en reikte langs me naar het kleine plastic doosje. Harper was verdomd klein, een volle dertig cen-

timer korter dan mijn een meter negentig. Zelfs nu ze hakken droeg, torende ik boven haar uit.

Ze wierp een blik op het klokje van de oven en slikte moeizaam. ‘Bijna tijd.’ Haar hand trilde toen ze het zilveren elastiekje van het doosje schoof en de plastic drukknopjes lostrok.

Er was iets mis.

‘Waarom ben je zenuwachtig?’ vroeg ik zachtjes, wetend dat Ryker ieder moment kon binnenlopen en dan zou zij dichtklappen.

Haar blik schoot naar mij en die blauwgroene ogen raakten me zoals ik in al die drie jaar op Boulder door niemands ogen was geraakt. Niet dat er geen meisjes waren geweest – er waren altijd meisjes – maar geen van hen had hetzelfde effect op me als Harper, en dat was verdomd verontrustend. Als ze iemand anders was geweest...

Stop.

Ze rommelde in het doosje.

‘Harper, waarom ben je zo zenuwachtig?’ herhaalde ik.

‘Dat ben ik niet,’ loog ze glashard en ze griste de corsage van de vloer voordat ik het kon doen. Haar handen trilden nog steeds licht toen ze het doosje terug op het aanrecht zette, maar ze rechtte haar rug en duwde haar kin omhoog terwijl ze een nepglimlach op haar gezicht plakte die me zwaar irriteerde. ‘Leuk je weer te zien, Knox.’

Ze negeerde me verder en liep weg, de gang door.

Laat haar gaan.

Maar dat kon ik niet. Er zat haar duidelijk iets dwars.

Tegen beter weten in volgde ik haar de gang door en leunde tegen de deuropening van de badkamer op de begane grond terwijl zij haar make-up, die al perfect zat, checkte en de inhoud van een klein handtasje bekeek.

‘Wat, Knox?’ snauwde ze terwijl haar blik de mijne vond via de spiegel.

‘Waarom ben je zo zenuwachtig?’ vroeg ik nogmaals. ‘En nu niet tegen me liegen.’

Haar ogen schoten vuur.

Van de wijs gebracht.

‘Ligt het aan die knul?’ Ik liep de badkamer binnen en ze stapte naar achteren, waardoor ze met haar rug tegen het handdoekrek in de kleine ruimte botste. Ik sloot de deur en leunde ertegenaan. ‘Het is alleen jij en ik, en ik beloof dat ik het niet aan Ry zal vertellen, maar zeg me alsjeblieft waarom je handen zo trilden. De prom zou leuk moeten zijn.’

Ze perste haar lippen op elkaar. ‘Zoals jij het destijds daarna léúk had met Angie Crawford?’

Ik knipperde met mijn ogen. ‘Hoe weet jij...?’

‘Ik ben niet achterlijk, Knoxville Daniels.’ Ze sloeg haar armen onder haar borsten over elkaar.

En daar was hij... De naam die niemand anders waagde tegen me te zeggen, maar Harper gooide ermee in het rond alsof hij van haar was. Op een bepaalde manier was hij dat misschien ook wel.

‘Oké, nou, ik had het... fijn met Angie,’ beaamde ik. Heel fijn, dusdanig dat we uiteindelijk allebei naakt op de oever van Lake Hawkins... ‘Wacht. Denk je dat die gast je onder druk gaat zetten voor seks? Serieus, ik vermoord hem verdomme...’

Haar hand lag sneller op mijn mond dan ik mijn zin kon afmaken. ‘Ssst. Als Ryker je hoort sterf ik als maagd.’

Wacht. Wát? Daar kon ik me helemaal in vinden.

Ze keek naar me op. ‘Ik maak geen grapje. Het heeft me een eeuwigheid gekost om een jongen te vinden die me voor vanavond wilde vragen en niet bang was voor jullie drieën, en jij gaat dit niet verpesten.’ Langzaam liet ze haar hand zakken. ‘Het is al erg genoeg dat Bash daar met Emerson is, wat betekent dat ik mijn beste vriendin de hele avond moet vermijden.’

‘Ben je nog maagd?’

‘Dat feitje maakt wel indruk, of niet?’

‘Misschien.’ Echt wel, verdomme. Harper wist het mooi te spelen,

met de manier waarop ze Emerson constant plaagde dat ze Bash moest bespringen, die zijn arm er zo ongeveer af knaagde omdat hij wachtte tot Em achttien was. ‘Ik dacht door de manier waarop je praat...’

Ze trok een wenkbrauw naar me op. ‘Dat ik ervaren was?’

‘Dat je je seksualiteit stevig in de hand had,’ corrigeerde ik haar, wetend hoe snel Harper een zin tegen me kon gebruiken.

‘O, dat heb ik ook. Ik weet heel goed wat ik wil, en hoe ik dat ga krijgen. Maar Ryker en Bash en... jij,’ ze priemde haar vinger in mijn borstkas, ‘hebben zo’n beetje iedere jongen op Legacy High afgeschrikt voordat jullie gingen studeren. Jullie drieën zijn een dodelijk krachtveld, dus ik heb niet echt de kans gehad. Daardoor ga ik als een ongekuste maagd naar de prom van mijn eindexamenjaar met een jongen die véél meer ervaren is, volgens een kwart van de meiden van het examenjaar, dus ja, misschien ben ik een beetje zenuwachtig dat ik er niet goed in ben, en dat hij weet dat ik nog...’ Ze schudde haar hoofd.

‘Maagd ben,’ maakte ik haar zin af terwijl ik me afvroeg wie ik niet genoeg de stuipen op het lijf had gejaagd om bij Harper uit de buurt te blijven. We waren met z’n drieën verdraaid grondig geweest op een highschool waar slechts een paar honderd leerlingen naartoe gingen. Wacht... zei ze ongekust?

‘Waarom blijf je dat woord herhalen?’

‘Omdat je dat bent.’ Ik haalde mijn schouders op.

‘Niet lang meer. Dat is de droomdate, toch? Je maagdelijkheid verliezen op de avond van je prom?’

Ik zou haar bravoure hebben geloofd als haar stem niet had gehaperd en haar lip niet lichtjes beefde.

‘Niet voor iedereen. Je zou moeten wachten tot je verliefd bent. Dát is de droom.’ En het was wat ze verdiende.

‘En jij was verliefd op Angie Crawford?’ Was dat jaloezie in haar toon?

‘Nee. En ze was ook niet mijn eerste.’ *Of mijn tweede.*

Harpers mond viel kort open voordat ze hem dichtklapte. ‘Hoeveel zijn er geweest? Was je verliefd op je eerste?’

Die simpele vraag voelde geladen, en niet alleen nieuwsgierig, maar ook intiem. ‘Nee,’ antwoordde ik eerlijk. ‘Ik ben nog nooit verliefd geweest.’ Daar was ik niet toe in staat. ‘En mijn statistieken zijn niet geschikt om na te streven.’

Als ze ergens geschikt voor waren, was het als bewijs voor hoe ongekend verkloot ik was. Ik gebruikte meisjes als water, was altijd op zoek naar iets wat ik niet kon vinden en ging ervandoor voordat de ander de kans kreeg.

Haar uitdrukking verzachtte. ‘Nou, maar je bent in ieder geval geen ongekuste maagd, toch?’ Ze forceerde een lachje. ‘Jij was niet zenuwachtig voor je prom.’

‘Harper,’ fluisterde ik. Mijn maag draaide zich in een kronkel en ik haatte dat ze zich nu zo voelde. ‘Wil je dat deze knul je eerste... alles is?’ Ik negeerde de druk op mijn borst die schreeuwde om haar ontkenning.

Haar blik dwaalde naar de muur terwijl ze licht haar schouders ophaalde.

‘Je zou je niet zo moeten voelen.’ Voorzichtig hief ik haar kin op tot onze blikken elkaar vonden. Ze was te verdomd mooi voor haar eigen bestwil. Te slim, te vriendelijk en vurig, en fucking perfect. Wie die verdraaide knul ook mocht zijn, hij verdiende nog geen klein stukje van haar. Niet dat ik dat wel deed. ‘Kussen... seks, het gaat er niet om dat je het maar achter de rug hebt. Het gaat om wederzijdse behoefte, verlangen en begeerte. Het gaat om zo hevig naar iets - iemand - verlangen dat er geen andere optie is dan hem of haar in je handen weten te krijgen. Als je geluk hebt gaat het om liefde en je lichaam gebruiken om te communiceren, niet alleen om te nemen. Als je zo zenuwachtig bent, verspil dan zoiets waardevols als je eerste kus - je eerste keer - niet aan iemand wiens

enige kwaliteit is dat hij niet bang is voor Bash of Ryker.’

‘Of jou,’ voegde ze eraan toe.

Een primaire stoot beschermingsdrang waarvan ik geen enkel recht had het te voelen schoot langs mijn ruggengraat. ‘Ja, nou, hij zou zeker bang voor mij moeten zijn. Als hij één ding bij je doet wat je niet wilt, maak ik hem verdomme kapot. Bash en Ryker kunnen opflikkeren. Je hoeft me maar te bellen en ik ben er om hem af te maken.’

Niemand zou met zijn tengels aan haar zitten zonder haar volledige medewerking. Shit, ik wilde dat überhaupt niemand haar aanraakte. Punt. Maar ik had er niets over te zeggen. Het deed er niet toe dat elk instinct in mijn lijf er plotseling om schreeuwde om een of andere claim te leggen op de enige vrouw die ik niet mocht willen.

‘Laat zien,’ fluisterde ze.

‘Mijn nummer?’ Ik reikte in mijn kontzak om mijn telefoon te pakken.

‘Nee. Laat het me zien... de behoefte, het verlangen. Kus me.’

Fuck. Iedere spier in mijn lichaam schoot op slot toen mijn aandacht naar haar mond verschoof. ‘Harper...’

‘Wat is nou één kus? Je hebt er waarschijnlijk duizenden gehad.’

Eén kus was álles als het een kus met haar was.

Mijn gezonde verstand wedijverde met mijn instinct, en de egoïstische klootzak die ik was overmeesterde iedere logische gedachte. Ik wilde die kus. Ik wilde de eerste zijn die voelde hoe zacht die lippen waren, die de geluidjes die ze zou maken hoorde. Ik wilde haar laten zien hoe goed een kus kon voelen, dat het een op zichzelf staand iets was. Ik wilde de man zijn met wie ze vanaf dit moment iedere kerel vergeleek, en dat was niet oké.

‘Alsjeblieft? Ik zal het niemand vertellen,’ beloofde ze. ‘Laat het me... gewoon zien. Ik weet dat je dat kunt. Wat als ik het nooit zal voelen, en wat er vanavond gebeurt... Ik wil gewoon... Ik

vertrouw je.’ Ze glimlachte. ‘Je bent Knox.’

O shit. Het verlangen veranderde in het soort begeerte dat ik niet kon ontkennen, niet als ze zo naar me keek. Het onmogelijke transformeerde binnen een hartslag in het onvermijdelijke.

Dit kun je niet doen.

‘Harper...’ Ik vouwde mijn handen om haar gezicht en mijn duimen streken zacht over haar jukbeenderen. ‘Dat is geen goed...’

Ze duwde zich op haar tenen en drukte een kus op mijn mond. Het was een harde, onze lippen op elkaar geperst. En voorbij voordat ik kon reageren. Ze trok zich terug en keek verwachtingsvol en met grote ogen naar me op.

‘Je kuste me,’ zei ik langzaam. Ze had me haar eerste kus gegeven. Mij. Niet de knul die op dit moment onderweg was om haar op te halen. Niet iemand van school. Mij.

De mijne.

‘Klopt. En nu ben ik gekust.’ Dat schouderophalen was enkel voor de show.

‘Nee, dat ben je niet.’ Oké, ik ging naar de hel, want er was geen houden aan. Het kleine, snelle kusje was als een eerste sneeuwvlok die de aankomende lawine aankondigde. Het enige wat ik kon doen was me schrap zetten en hopen dat we dit allebei zouden overleven toen ik langzaam mijn hoofd naar dat van haar liet zakken en haar een eeuwigheid de kans bood om zich terug te trekken. ‘Nog niet.’

Ze zoog haar adem naar binnen en een tel voordat ik haar kuste, vielen haar ogen dicht. Mijn lippen streken over die van haar alsof we alle tijd van de wereld hadden. Ze was zelfs zachter dan ik me had voorgesteld.

Ze zuchtte en ik kuste haar nogmaals. Licht zoog ik op haar onderlip en ik liet mijn tong over het volle vlees glijden. Ik was nog nooit zo behoedzaam geweest met een meisje, iedere beweging en reactie in me opnemend en ik genoot ervan. Maar ja, ik had Harper dan ook nog nooit gekust.

‘Knox,’ fluisterde ze terwijl ze tegen me aan leunde voor meer.

Ik gaf het haar, kuste haar wat dieper, liet mijn tong over het vocht op haar lippen gaan. Pure hitte schoot door me heen, verschroeide mijn zenuwen, brandde het geluid van mijn naam op haar lippen in mijn geheugen. Ze hapte naar adem en met een kreun zonk ik in haar mond en gleden mijn vingers door haar haren.

Mijn tong wreef langs die van haar, proefde iets zoets wat ik niet kon plaatsens. Ze pakte het snel op, draaide en streefde terwijl ze tegen me aan smolt. Fuck, dit was perfect, nagenoeg goddelijk. Ik draaide ons om tot ze het badkamermeubel raakte en onze lichamen dicht tegen elkaar stonden.

Ze kreunde, haar armen gleden om mijn nek om me dichterbij te trekken.

O god, dit was te lekker. Het was véél te lekker, te veel.

Dit moest stoppen.

Haar tong vond zijn weg mijn mond in en alle gedachten aan stoppen vlogen het raam uit. Ze verkende, streefde, en ik zoog haar dieper naar binnen, wilde dat ze me markeerde, dat ze me claimde op de manier waarop ik haar wanhopig wilde claimen.

Op een of andere bizarre manier voelde dit ook als mijn eerste kus.

Haar nagels boorden zich in mijn nek en bijna verloor ik het beetje zelfbeheersing dat ik had. Ik wilde dat die nagels over mijn rug schraapten en kleine rode striemen op mijn blote huid achterlieten. Ik wilde Harper. Alleen Harper. Ik wilde haar onder me, haar dijen om mijn heupen, haar rug krommend als ik haar liet komen. Mijn pik klopte bij de gedachte aan hoe heet ze zou zijn als ik in haar gleed, aan hoe ik haar zou leren hoe ze zich moest bewegen. Hoe zij mij zou leren lief te hebben.

Ik nam de controle van de kus over, leunde dicht tegen haar aan zodat ze precies voelde hoe graag ik haar wilde. Ze rolde haar heupen tegen de mijne en een laag gebrom klonk uit mijn borstkas.

Het koord van mijn zelfbeheersing rafelde en ik verslond haar mond zoals ik haar lichaam wilde verslinden, met lange zekere strelingen. Onze tongen draaiden en kronkelden om elkaar heen, tot de kus van een lome, sensuele verkenningstocht veranderde in een vlammenzee van pure, verzengend hete behoefte. Ik hield haar hoofd beet, kantelde het voor een diepere hoek, wetend dat als ik mijn handen ook maar een beetje zou bewegen, ze naar haar jurk zouden gaan om te ontdekken of ze overal zo plooibaar was.

Ze knabbelde aan mijn lip, zoog hem in haar mond, en ik kon mijn kreun niet onderdrukken. Ze was zachter dan zijde, en alles wat ik wilde... en niet kon hebben.

Nooit.

Dit was waanzin, en het moest stoppen.

Ik vertraagde de kus, nam ieder onsje genot van de simpele connectie tussen onze monden. Toen, na een laatste, aanhoudende streling van mijn lippen, hief ik mijn hoofd op.

‘Harper.’ Haar naam was een eerbiedige fluistering waarmee ik mijn voorhoofd tegen dat van haar liet zakken.

‘Knoxville.’ Ze zuchtte. Haar handen streelden mijn wangen, haar vingers schraapten over mijn examenweekstoppels.

‘Nú ben je gekust.’ Het kostte me iedere gram zelfbeheersing om haar niet nog eens te kussen.

Ze knikte langzaam, met haar vingertoppen op haar gezwollen lippen. ‘Is het altijd zo?’

‘Hoe “zo”?’ Ik was nauwelijks in staat tot denken; hoe kon zij zinnen vormen?

‘Zo noodzakelijk als zuurstof? Alsof je doodgaat als je stopt? Alsof de hunkering je levend verbrandt?’ Ze reikte naar me.

Ik zette twee grote passen achterwaarts, tot mijn kont de muur raakte. Ik moest deze badkamer uit voordat het laatste beetje zelfbeheersing knapte.

‘Is dat zo?’ vroeg ze nogmaals, haar ogen glazig.

Ik had moeten liegen, had haar moeten vertellen dat een kus gewoon maar een kus was. Maar ik kon het niet. Niet nu de afgelopen paar minuten mijn hele wereld op z'n fucking kop hadden gezet, niet nu mijn zwaartekracht van het midden van de aarde was verschoven... naar haar.

'Nee.' Het was het meest eerlijke en verdomde woord dat ik ooit had uitgesproken. Zware voetstappen klonken boven ons en daalden de trap af. *Ryker*. Mijn maag trok samen. Hij zou me in elkaar trappen als hij ons zo vond, en dat zou ik verdienen. 'En het mag nóóit meer gebeuren. Niet tussen ons.'

Zelfs als hij me een tand door mijn lip sloeg om wat er zojuist was gebeurd, zou dat het waard zijn.

Haar gezicht betrok. 'Wat? Waarom?'

Omdat je gevaarlijk bent. Omdat je de macht hebt om me aan flarden te scheuren. Omdat je alles bent wat ik ooit heb gewild en niets wat ik verdien. Omdat er iets in mij kapot is wat zelfs jij niet kunt repareren. Omdat je Rykers zusje bent. Kies maar een reden.

'Omdat dat niet kan,' antwoordde ik uiteindelijk voordat ik de kleine ruimte uit vluchtte.

Snel liep ik de gang door en trof *Ryker* in de keuken aan.

'Gast, waar was je?' vroeg hij.

'Wc,' zei ik.

'Wat zit er op je gezicht?'

Ik haalde mijn hand over mijn mond. Kleine spikkeltjes glanzende glitters. *Harpers lipgloss*. 'Niets.'

Ryker keek me vreemd aan, maar zijn blik verschoof naar het joch dat door de woonkamer binnenkwam. Hij liep met een geveinsde branie, waar ik normaal gesproken om zou hebben gelachen, maar nu niet. *Vic Donaldson*? Meende ze dit verdomme? Toen hij in de eerste zat was hij een etter en ik gokte dat er niets was veranderd sinds ik mijn diploma had gehaald. Fucking klootzak. Klootzak in een smóking... omdat hij *Harper* meenam naar de prom.

Mijn Harper.

Niét de jouwe. Nou, ook niet de zijne.

Binnen twee tellen stond ik vlak voor zijn neus en gebruikte iedere centimeter van mijn lengte om hem intimiderend aan te staren. ‘Weet je wie ik ben?’

Hij keek naar me op en knikte. Goed om te weten dat mijn reputatie nog intact was.

‘Zie je mijn gezicht?’ Ik wees om er zeker van te zijn dat hij goed keek.

‘Ja, man, ik zie het,’ snauwde hij, maar alle kleur trok uit zijn gezicht.

‘Mooi. Want als je haar aanraakt zonder haar uitgesproken, vrijwillige, nuchtere toestemming, of als je ook maar overweegt haar pijn te doen, is dit gezicht het laatste wat je ziet voordat ik je onder de grond stop. Begrepen?’

‘Wow.’ Ryker stapte dichterbij, zijn voorhoofd gefronst.

‘Heb. Je. Me. Fucking. Begrepen?’ Withete jaloezie kolkte door mijn aderen.

‘Begrepen,’ zei het joch eindelijk.

‘Knox,’ riep Harper achter me.

Ik staarde Vic nog een paar tellen strak aan, tot hij wist dat ik mijn dreigement zou uitvoeren, en vervolgens draaide ik me om naar Harper. Verwarring veroorzaakte twee rimpels tussen haar wenkbrauwen en haar lippen waren nog steeds gezwollen door onze kus.

Dezelfde lippen die Vic later zou proberen te kussen.

Een misselijk gevoel rolde door mijn buik.

‘Waarom?’ vroeg Harper.

We wisten allebei dat ze niet vroeg waarom ik haar date zojuist had bedreigd te vermoorden.

‘Omdat je Rykers zusje bent.’ Het was het enige antwoord dat haar hart heel zou houden, haar voor mij zou behoeden.

Er flitste zo snel een ontredderde uitdrukking over haar gezicht dat ik dacht dat ik het me verbeeldde. Ze rechtte haar rug en forceerde een glimlach. ‘Begrepen. Vic, zullen we?’

‘Je ziet er sexy uit,’ zei de knul als een dronken kakker zonder enige charme.

‘Zijn jullie zover? Ik heb mijn fotocamera gevonden!’ riep mevrouw Anders terwijl ze van de trap afkwam.

Ik ging naast Ryker staan en wilde dat mijn frisdrank tequila was toen ik toekeek hoe mevrouw Anders foto’s nam. Mijn kaak verstrakte toen Vic zijn handen op Harpers middel legde en haar dichter naar zich toe trok. Het lege blikje kreuken in mijn greep. Dit was verkeerd.

Iets wilds in me werd met iedere seconde die voorbijging luidder, gemener, nijdiger, tot het schreeuwde en naar mijn binnenste klauwde om eruit te kunnen, gehoord te worden, eisend dat ik Vic de deur uit smet en zelf met Harper zou gaan.

Doe het.

Misschien dat Ry het zou begrijpen. Misschien zou hij ons het beste toewensen. Misschien dat de enige reden dat ik op school nooit iets serieus met iemand kon beginnen, was dat ik gewoon wachtte op... Harper. Ryker was mijn beste vriend, mijn familie. Hij wist dat ik haar nooit opzettelijk pijn zou doen.

Opzettelijk.

Twintig jaar aan vriendschap stond op het spel, maar dit was Harper. Mijn Harper. Zelfs al was ze niet van mij, ik was van haar. Oké, misschien was ik haar niet waardig, misschien zou ik ons allebei naar de kloten helpen, maar misschien ook niet. Misschien was dit het risico waard.

‘Knox?’ vroeg Ryker zachtjes terwijl we naar Harper en Vic keken.

‘Ja?’ Ik zette het ingedeukte blikje op het aanrecht en bereidde me voor op mijn move.

‘Je bent mijn beste vriend en ik beschouw je als mijn broer, dus ik ga dit maar een keer zeggen.’

‘Oké.’ Ik kneep mijn ogen tot spleetjes toen Vic Harper tegen zijn borstkas drukte.

‘Die lijst van ons? Waarop we alle drie een naam mogen zetten van een meisje dat geen van ons aanraakt?’

‘Ja?’ Bash had dat bedacht en had jaren geleden Emerson als zijn meisje erop gezet. De straf voor het aanraken van een meisje op die lijst? Onmiddellijke beëindiging van onze vriendschap. Niet dat Ryker en ik genoeg om iemand gaven om beslag op te leggen.

‘Ik weet welke naam ik erop wil zetten.’ De stem van mijn normaal gesproken relaxte maat klonk vlak.

Ik keek mijn beste vriend in de ogen en zag zijn uitdrukking bijna ijszig worden.

‘Mijn meisje is Harper.’ Hij zei de woorden zachtjes, met een angstaanjagende kalmte die me vertelde dat er geen genade zou volgen.

Die door instinct gedreven wildeman binnen in me, die meer naar Harper snakte dan naar zuurstof, brulde woest toen Rykers woorden door mijn emotionele halsslagader sneed. Pijn zoals ik nooit eerder had gekend, scheurde mijn binnenste aan flarden, trok door iedere cel, tot ik verwachtte mezelf midden in een plas bloed van leed aan te treffen.

‘Begrijp je dat?’ vroeg hij, en hij liet zijn voorhoofd zakken.

Hij had me nog nooit iets gevraagd, in al die jaren dat we vrienden waren niet, maar dit was geen verzoek. Het was een eis. Een grens. Een ultimatum.

Mijn blik vond die van Harper kort voordat ze zich omdraaide voor een volgende foto. Ze was iemand die ik nooit zou verdienen. Man, Ryker kende me beter dan wie dan ook. Als hij op de een of andere manier had gezien wat er in mijn ogen te lezen viel en alsnog vond dat ik niet goed genoeg voor zijn zusje was, dan was ik dat niet.

‘Knox?’ drong hij aan.

Roerloos stond ik daar, in stilte schreeuwend toen Harper me een laatste blik toewierp terwijl Vic haar de deur uit loodste. De hordeur sloeg met een brute eindigheid dicht, en mijn hart Harperde, om vervolgens te vertragen toen de mogelijkheid van wat had kunnen zijn daar ter plekke op de keukenvloer doodbloedde.

Ze zou nooit de mijne zijn.

‘Ik begrijp het.’

REASON TO BELIEVE

Ze kunnen niet langer ontkennen
wat er al jaren tussen hen speelt

Eén gebeurtenis zet het hele leven van kleuterjuf Harper op z'n kop. Als een jongen uit haar klas en zijn broertje uit huis worden geplaatst en de kinderbescherming de broertjes bij verschillende gezinnen moet onderbrengen, biedt Harper zich aan als tijdelijke pleegouder. Alleen overstroomt op dat moment haar appartement. Gelukkig biedt brandweerman Knox – de beste vriend van Harpers broer en haar jarenlange crush – haar aan om in zijn huis te wonen terwijl hij op missie is. Dankbaar neemt Harper zijn aanbod aan. Maar dan komt Knox plotseling een maand eerder terug en zitten ze met elkaar opgescheept...

Rebecca Yarros is de onvolprezen auteur van emotionele romanceboeken als *The things we leave unfinished* en *De laatste brief*. Daarnaast schreef ze ook de populaire romantasyserie *Fourth Wing*, die wereldwijd een bestseller werd. Met *Reason to believe* zet ze een heerlijke small town romance neer voor lezers die houden van fake dating, forced proximity en knappe brandweermannen.

Lees ook:

www.zomerenkeuning.nl

Z&K